

OBSAH

Voznesenie	3
Životy svätých	5
Otázky a odpovede	7
Tajomstvo svätého Prijímania	8
O okurovaní chrámu	10
O modlitbe za blížnych	11
Úsmev na svitaní	12
Detská stránka	13
„Chcete byť úspešní?“	18
„Boh je!“	19
Recepty	20
Zázrak v dedine Vysoké	21
Blahoželanie	23
Zo života skupín	24

„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40

Slavomír Hudák, Kolbovce	20 €
Aranka Saloňová, Stará Lubovňa	5,20 €
Anton Štefan, Ložín	20 €

Spasi Vás Hospodi!

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIV./2009*

redaktori: *Darina Piterová - Bučková,
Alexander Hališka, Michal Sivik, Zdenko
Varga, Patrik Palasiewicz, Zuzana Repko-
vá, Marcela Hvižďáková*
pokladníčka: *Tatiana Mihaličová*
technickí redaktori: *Marek Kundis, Miro-
slav Kosa*
detská stránka: *Andrea Gmotričová, Lubo-
míra Balaščáková*
redaktori pre distribúciu: *Lenka Kimaková,
Luboš Omaska*

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

**e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947**

www.bpm.orthodox.sk

S blahoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.

Ročný príspevok 4,78,- €

*Vaše finančné príspevky
posielajte*

*na adresu redakcie:
Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
10073-7716060/4900.*

Cirkevne schválené.

*Redakcia si vyhradzuje právo upravovať
príspevky v súlade
s učením Cirkvi.*

Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom EV 3633/09.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Voznesenie Isusa Christa (Nanebovstúpenie nášho Pána)

Sviatok Voznesenia Hospodina je sviatok vystúpenia na nebo Hospodina nášho Isusa Christa, to znamená koniec Jeho služby tu na zemi.

Po Svojom vzkriesení z mŕtvych Hospodin Isus Christos už patril viac k nebu ako k zemi. Už pri prvom Svojom zjavení sa Márii Magdaléne a cez ňu aj všetkým nasledovníkom povedal, že sa skoro vznesie na nebo. „Idem, povedal apoštolom, aby som vám pripravil miesto. A keď prídem a pripravím, opäť sa vrátim a zobe-

riem vás k Sebe, aby ste aj vy boli tam, kde Ja“ (Jn 14, 2 - 3). „V dome môjho Otca je veľa príbytkov.“ Nakoniec prišiel čas rozlúčiť sa. Počet štyridsať dní nebol náhodný. V celej svätej histórii to bolo zakončenie veľkých podvihov (námahy kvôli Bohu). V štyridsať deň podľa zákona, ktorý dal Mojžišovi Boh, mali rodičia priniesť svoje dieťa do chrámu k Hospodinu. A teraz v štyridsať deň po vzkriesení, akoby po novom narodení, musel Isus Christos vojsť do nebeského chrámu svojho Otca ako Spasiteľ ľudstva. Na štyridsať deň, Hospodin obklopený učeníkmi, vyšiel z Jeru-

zalema a šiel k Jezeonskej hore. Po-
tešujúc učeníkov, ktorí smútili kvôli rozlúčeniu sa s Učiteľom, Hospodin dal sľub, že čím skôr im pošle z neba „Ducha Utešiteľa, ktorí im pomôže v zvestovaní a vo všetkom ich napraví.“ Z rozprestretými rukami na požehnanie sa Isus Christos začal vzdávať... vznášajúc sa k nebesám, až pokiaľ sa stal neviditeľným. Učeníci sa však vrátili do Jeruzalema a začali hlásať o vzkriesení.

Svedkom voznesenia bola aj Božia Matka. Hovoria o tom cirkevné piesne: „Božia Matka sa veľmi trápila,

keď videla Jeho muky na kríži, ale teraz sa veľmi tešila uzrúc Jeho slávu.“ Dnes oslavujeme Hospodina Isusa Christa a obracajme sa k Nemu sediacemu po pravici Otca a čakajúceho každého z nás. Nemôže byť väčšej radosti, ako tej, že večný Náš Spasiteľ, Boh, nás všetkých čaká. Tešme sa a poďme tou cestou, ktorá nás privádza do večnosti. Takto, bratia a sestry, sme teraz dokonale šťastní. Teraz máme nový svet – svet duchovný, večný, nebeský. Teraz máme nový raj – nie pozemský, ale nebeský, duchovný, naplnený takými radosťami, aké podľa slov Svätého Písma „naše oči nevideli a uši nepočuli“. My všetci ako nasledovníci sme do tohto raja pozvaní naším Hospodinom Isusom Christom.

„Príďte ku Mne, hovorí Hospodin, všetci namáhajúci sa a ja vám dám odpočinutie“ (Mt 11, 20). Ako nemáme ďakovať a oslavovať Hospodina,

keď je k nám hriešnikom tak dobrý a milostivý? Hospodin od nás potrebuje, aby sme Ho ľúbili celým srdcom, celou dušou a milovali druh druhu.

Dnešná mládež málo „miluje“ jeden druhého, no pozerá na to, kto je múdrejší a bohatší, ale u Hospodina sme všetci rovní. Nech si na sviatok Voznesenia Hospodina pripomenieme načo a kvôli komu prišiel Isus Kristus na zem. Nech v tento deň začneme milovať jeden druhého a urobíme ho dňom lásky. Potešíme trpiacich a ľudí slabej viery, pomôžeme im nie len slovom, ale aj skutkom. Nech sa naše srdce rozhorí láskou a usídlí sa v nás blahodat' Svätého Ducha.

Moji drahí, pozdravujem vás so sviatkom Voznesenia Hospodina a želám vám veľa nepokrytekej Isusovej lásky.

o. archimadrita Serafim

Sv. Antonij svojim učeníkom píše: „Milovaní v Pánu, prosím vás, čítajte usilovne Sväté Písmo a premýšľajte nad prečítaným, pretože v ňom je predložené učenie o našej spáse. Rozmýšľajte o pokore nášho Pána, ktorý prijal podobu služobníka a bol nám podobný vo všetkom okrem hriechu (Žid 4, 15).

Snažte sa očistiť svoje srdce od každej nečistoty, aby ste v posledný deň príchodu Pána vošli do Jeho radosti. Len touto čistotou Mu môžeme dokázať vďačnosť za Jeho dobrodenie voči nám.

Svätý Antonij Veľký

***Svjaščenomučenik Patrikij (Patrik)
a s ním traja presbyteri Akakij,
Menandros a Polien***

deň pamiatky 19. mája

Biskupská katedra svätého Patrika sa nachádzala v meste Pruss v Bitinii. Svätý Patrik začal verejne odkrývať blud pohanov, hlásal Christovo Evanjelium a priviedol tak k viere v Živého Boha mnoho ľudí. Kvôli tomu ho pohania chytili a s ním aj troch pres-

byterov - kňazov Akakia, Menandra a Poliena. Dovelikli ich na súd pred bitinijskeho igemona Júlia. No ten sa práve vydal na cestu k horúcim, liečivým prameňom a tak dal rozkaz, aby zajatcov priviedli za ním. Správca Julián sa okúpал v liečivých vodách a potom priniesol obeť pohanským idolom Asklipiu a bohyni Sotirii. Tak si zasadol na súdny stolec a dal priviesť svätého biskupa Patrika a troch kňazov.

„Hlupák, veriaci bezduchým básňam a vyznávajúci Christa!“ - takto pohrdavo hovoril igemon svätému Patrikovi: „Pozri, akú milosť nám ukázali naši bohovia v týchto prameňoch a akú silu majú. Pochop, že náš Asklipij (pohanský boh lekárstva) je všemohúci. Keď sa chceš zbaviť okov a mučenia, poklož sa mu a obeť mu!“

„Och, koľko zla si nahovoril vo svojej krátkej reči“ - povedal svätý vladyka Patrik.

„Čo? Či vari môžeš nájsť v mojich rečiach niekde nepravdu? Veď len pozri na tieto premene, ako liečia silou našich bohov!“

Svätý Patrik odpovedal: „Vznešený Julián, ak chceš počuť pravdu o horúcich prameňoch, liečivej sile vody, porozprávam ti o tom, ak mi to dovoľíš.“ Igemon sľúbil, že si ho vypočuje, ale aj tak svoj názor nezmenil, lebo nemieni uveriť básňam, ktoré bude citovať. Veď komu inému by mohol pripísať pôvod sily tejto lie-

čivej vody, ak nie idolom, ktoré mali pri prameňoch postavený chrám.

„Som kresťan a každý kto vyznáva skutočného, Pravého Boha, môže svojím rozumom spoznávať Božie tajomstvá. Som Christovým služobníkom, viem a môžem ti povedať pravdu o týchto prameňoch.“ „Vari budeš natoľko drzý a nerozumný, že sa považuješ za múdrejšieho ako naši filozofi?“ - opýtal sa správca Julián.

„Christos, náš Pán, ďakujúc svojmu Otcovi povedal: „Isповídajú tí sja Otče, Hospodi nabesé i zemlí, jako utajíl jesí sija ot premúdrych i razúmnych i otkrýl jesí ta mladéncem (Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým)“ (Lk 10, 21). Apoštol tiež vraví: „Ašče bo býša razumíli, ne býša Hospoda slávy ráspjali (keby boli rozumeli, neboli by Pána slávy ukrižovali)“ (1Kor 2, 8).

Po prosbe Christovho svätiteľa Patrika boli odstránené ohrady, ktoré bránili ľuďom prísť bližšie, a tak svätý vladyka začal rozprávať o Pravom Bohu Isusovi Christovi. Rozprával ľuďom o tom, ako Boh stvoril nebo a zem, svetlo i tmu, vodu i oheň, miesto pre tých, ktorí milujú Jeho zákon i pre tých, ktorí začali veriť v idoly a Jeho urážali. Vysvetlil, ako prúdia vody pod zemou a ako ich zohrieva oheň. A že toto všetko, celý svet a dokonca aj ľudia sú stvorením Troj-jediného, Živého Boha. „Vsjá Tím býša i bez nehó ničtóže bysť, jéže býsť (Všetko povstalo skrze neho a bez

neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo)“ (Jn 1, 3).

Tieto slová veľmi nazlostili správcu: „Takže ty Christa nazývaš Stvoriteľom nebies?“

„Christa nazývam Stvoriteľom všetkého, pretože je napísané: „Jáko uzrjú nebesá, dilá pérst' tvojích, lunú i zvizdy, jáže tý osnovál jesí (Keď hľadím na nebesia, dielo tvojich rúk, na mesiac i na hviezdy, ktoré si stvoril)“ (Ž 8, 4). Takto nebojácne odpovedal svätý Patrik na všetky otázky a vyhrážky zlého igemona Julia.

Správca prikázal vyzlečeného Svätiteľa hodiť do vody na nieste, kde vychádza na povrch a je veľmi horúca. Tak sa aj stalo. Z vody však náhle začali vystrekovať žeravé iskry a spôsobili veľké rany všetkým, ktorí stáli okolo. Svätému Patrikovi sa však nič nestalo a z vody ho vybrali ako z vlažného prameňa. Po tomto veľkom Božom zázraku prikázal igemon s'ťať svätého biskupa a s ním aj troch Christových kňazov Akakija, Menandra a Poliena. Pred svojou smrťou v horúcich modlitbách prosili svojho Stvoriteľa, aby ich prijal do svojho nebeského Kráľovstva. Veniec mučeníctva prijali od Isusa Christa 19. mája v polovici 4. storočia.

Svjaščenučenicí Patrikije, Akakije, Menandre i Poliene molite Boha o nas!

*Podľa knihy „Žitija svjatykh“
sv. Dimitrija Rostovskaha*

spracoval bohoslovec Alexander

Otázka: „Ako sa naučiť počúvať Boha, čo hovorí nám bežným veriacim, bohoslovcom a kňazom?“

Odpoveď: „Boh sa k nám prihovára rôznym spôsobom, najčastejšie cez naše svedomie, cez Sväté Písmo a bohoslužby, cez niektorých ľudí alebo prostredníctvom rôznych udalostí a životných okolností, v ktorých sa ocitneme. Ak sa chceme naučiť počúvať Boha, je potrebné, aby sme sa najprv naučili rozpoznať, čo pochádza od Neho a čo nie. Od Boha určite nepochádza to, čo je hriešne, čo napomáha hriechu, alebo čo je v rozpore so slovami a skutkami Isusa Christa. Od Boha pochádza to, čo prospieva spásu, čo je v súlade s Evanjelium, bohoslužbami a zdravým duchovným životom. Keď sme už preskúmali a zistili, že sa od nás žiada niečo, čo je od Boha, je pre nás veľ-

mi užitočné, aby sme Božiu vôľu poslúchli. Najlepšia a najužitočnejšia práca je vždy tá, ktorú sme si nevymysleli sami, ale robíme ju preto, lebo je to Božia vôľa, lebo ju treba urobiť, lebo ju niekto potrebuje, niekto ju od nás prosil. Kto takto postupuje, urobí veľa dobrého a vyhne sa zbytočnosti. Okrem toho, keď robíme to, čo treba a čo nás prosili, naša práca, dobré slová a rady budú aj ochotne prijaté, a to je veľmi dôležité. Ak budeme vymýšľať umelé formy pomoci, ktoré niekto nežiadal, budeme napriek nášmu najlepšiemu úmyslu odmietaní alebo prijímaní len veľmi ťažko, čo prináša zbytočné sklamanie a premárnenie úsilia. A nakoniec to najdôležitejšie. Dosiahnuť stav, aby sme dokázali poslúchať Boha je možné len vtedy, keď sa naučíme „zaprieť samých seba“. Inak to nejde. A čo to znamená „zaprieť sám seba“? Tieto Christove slová znamenajú, aby sme v dobrej činnosti nehľadali prospech pre seba, aby sme dobrú vec robili takým spôsobom, ktorý vyhovuje človeku v núdzi, a nie nám. Zaprieť sám seba znamená vykoreniť zo seba ctižiadosť, túžbu po vďačnosti a odmene od iných, sebeckosť a pýchu. Boha poslúcha ten, kto sa stal posledným Božím služobníkom, tichým a pokorným pracovníkom. Platí to rovnako pre bežných veriacich, bohoslovcov aj pre kňazov“.

jerej Štefan Pružinský, ml.

Prijímanie svätých Christových tajín je sviatosť, ustanovená samotným Spasiteľom počas Tajomnej večere. Isus zbral chlieb, požehnal, lámal a rozdávaajúc svojim učeníkom povedal: „Prijmite, jadite, sije jest' Tilo Moje, ježe za vy lomimoje vo ostavlenije hrichov“, (Vezmite, jedzte, toto je Moje Telo, ktoré sa za vás láme na odpustenie hrichov). I zbral čašu, požehnal, podal im ju a povedal: „Pijte od neja vsi, sije jest' Krov Moja Novaho Zavita, jaže za vy i za mnohija izlivajemaja, vo ostavlenije hrichov“, (Pite z neho všetci, toto je Moja Krv Nového Zákona, ktorá

sa za vás a za mnohých vylieva na odpustenie hrichov) (Mt 26, 26 - 28).

Počas Božskej liturgie sa takisto uskutočňuje Tajina svätej Eucharistie – chlieb a víno sa vzývaním Svätého Ducha premieňajú na Telo a Krv Christovu. Prijímajúci sa prostredníctvom nich stretávajú so samotným Isusom Christom, veď On sa nacháda v každej čiastočke svätého Prijímania.

Prijímanie svätých Christových Tajín je nevyhnutné k tomu, aby sme dosiahli život večný. O tom hovorí aj sám Spasiteľ: „Veru, veru hovorím Vám: Ak nejete telo Syna človeka a nepijete Jeho krv, nemáte života

v sebe. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6, 53 - 54).

Tajomstvo svätého Prijímania je nevysloviteľne a neuveriteľne veľké, preto si pred ním má každý uvedomiť, aký je hriešny. Svätému Prijímaniu predchádza svätá Tajina pokánia. Výnimkou sú deti do sedem rokov, ktoré pristupujú k svätým Tajinám bez prípravy. Ženy by si mali zotrieť z úst rúž a nemali by prijímať, ak majú menštruáciu. Ženy, ktoré porodili bábätko, pristupujú k prijímaniu až vtedy, keď bola nad nimi prečítaná očisťujúca modlitba na štyridsiaty deň.

Počas toho, ako kňaz vychádza z oltárnej časti so svätými Darmi, prijímajúci robia jeden zemný (ak je pracovný deň) alebo „pojasný“ (ak je nedeľa alebo sviatočný deň) poklon. Pozorne počúvajú slová modlitby, ktoré číta kňaz a potom si ich každý zopakuje pre seba. Po prečítaní modlitieb si prijímajúci prekrížia ruky na hrudi kresťoobrazne (pravá je nad ľavou) a dôstojne, netlačiac sa, v hlbokkej pokore prichádzajú k čaši. Prvými, ktorí prichádzajú, sú deti, potom muži a po nich ženy. Pri čaši sa netreba žehnať, aby sme ju neprevrátili. Nahlas povediac svoje meno, prijímajúci otvorí ústa a prijíma sväté Dary – Telo a Krv Christovu. Po prijímaní diakon alebo kostolník utierajú prijímajúceho ústa špeciálnym plátom, prijímajúci potom bozkáva kraj čaše. Po odpuste prijímajúci pozorne počúvajú

ďakovné modlitby po svätom Prijímaní alebo si ich sami prečítajú doma.

V deň po prijímaní svätých Tajín prijímajúci nerobia zemné poklony, pri požehnaní sa neprikláňajú ku kňazovej ruke. Prikláňať sa môžu iba k ikonám, krížu a evanjeliu. Zvyšok dňa je potrebné prežiť pobožne, vyhýbať sa mnohovravnosti (lepšie je viac mlčať), obmedziť manželskú blízkosť, televízor a fajčiarom je potrebné zdržať sa fajčenia. Je potrebné robiť všetko preto, aby sme ochránili svoju dušu od hriechu. V nijakom prípade nie je možné prijímať v jeden deň niekoľkokrát. V prípadoch choroby je možné prijímať aj doma, kde je privolaný kňaz. Chorý sa dôstojne, podľa svojho stavu, pripraví na spoveď a Prijímanie.

Každý kresťan si sám určuje čas, kedy je pre neho potrebné spovedať sa a prijímať. Robí to iba vtedy, ak mu požehná jeho duchovný otec. Nemáme prijímať len päťkrát do roka, počas pôstov, či v deň svojho obľúbeného svätého. Prijímať môžeme stále, keď cítime, že sme hriešni, keď chceme očistiť naše srdce i dušu od hriechov. Keď sa chceme stále viac približovať k Cárstvu nebeskému, kde na nás neustále čaká náš Spasiteľ Isus Christos.

Preto buďme stále triezvi a bdelí vo viere, nežime pre zajtrajšok, ale pre dnešok, lebo nikdy nevieme, čo bude zajtra...

*preložené z www.pravoslavie.ru
pripravila **Monika Horvatová***

O okurovaní chrámu

Prečo kňaz počas bohoslúženia kadidlom okuruje chrám, ikony a ľudí? Odpoveď nachádzame už v dávnej minulosti, keď už vo Svätom Písme Starého Zákona je napísané, že sám Hospodin cez Mojžiša prikázal Áronovi prinášať obetu okurovaním pred kadidlovým oltárom každé ráno aj podvečer (Ex 30, 7 - 8). Mojžiš „postavil zlatý oltár pred oponu v stánku zjavenia a zapálil na ňom príjemne voňajúce kadidlo“ (Ex 40, 26 - 27), ako mu prikázal Hospodin. „Vtedy zakryl stánok zjavenia oblak a prítok naplnila Hospodinova sláva“ (Ex 40, 34).

Svätý apoštol Ján Bohoslov v knihe Zjavenia (Apokalypsa) hovorí, že videl anjela, ktorý prinášal Bohu modlitby za svätých prostredníctvom okurovania. „Prišiel aj iný anjel a zastal pred oltárom so zlatou kadidelnicou. Dostal veľa tymiánu (ladan), aby ho pridal k modlitbám všetkých svätých na zlatý oltár... A dym kadidla s modlitbami svätých vystúpil z ruky anjela pred Boha“ (Zj 8, 3 - 4).

Z týchto slov Svätého Písma vidíme, že okurovanie chrámu je neoddeliteľnou súčasťou bohoslúženia a vyjadruje, po prvé - nevyjadriteľnú Božiu lásku, vylievajúcu sa na všetok ľudský rod, a po druhé - blahodať Svätého Ducha, ktorá všetkých tajne naplňuje a posväcuje a ktorá umožňuje všetkým modliacim sa priniesť ich modlitby k Prestolu Najvyššieho.

Okurovanie ikon v chráme vyjadruje uctievanie svätých, ktorí sú na

nich zobrazení. Okurovanie veriaceho národa, prítomného v chráme, vyjadruje jeho posvätenie neviditeľnou blahodaťou Svätého Ducha a zároveň je symbolom našej modlitby prinášanej Bohu, pretože tak, ako dym z kadidla stúpa počas okurovania, tak aj naša modlitba stúpa k Bohu, Ktorý nám cez Svoje nekonečné milosrdenstvo posielal Svoju blahodať, ktorá nás upevňuje vo viere a dáva nám utešenie v živote. Dym z kadidla je teda viditeľným obrazom našej modlitby k Bohu. Keď kňaz okuruje veriacich, je preto potrebné, aby priklonili hlavu na znak úcty a pokory.

Blažený Simeon Solúnsky hovorí: „Kňaz... okurujúc oltár, chrám i všetkých, vzdáva svätým veciam úctu ako veciam Božím a posväcuje prítomných. Začína vo svätyni svätých – pri prestole, všetko kadí po poriadku, nie iba vykuruje tymián, no osväcuje ho a skrze modlitbu ho prináša Christu s prosbou o to, nech nám bude poslaná blahodať Presväteho Ducha; takýmto spôsobom cez tymián prijmemo blahodať, a preto nech nikto nepohŕda okurovaním.“

Okrem vzdávania úcty ikonám svätých, okurovaním kňaz alebo diakon podnecuje modliacich k tomu, aby priniesli Bohu srdečnú modlitbu a zasvätili mu svoj život, aby sa naplnili slová sv. apoštola Pavla: „Lebo sme Christovou ľúbezou vôňou pre Boha...“ (2 Kor 2, 15).

pripravil bohoslovec Michal

O modlitbe za blížnych

Za odpustenie hriechov druhých sa modli tak, ako sa modlíš za odpustenie svojich hriechov, ktoré stiesňujú tvoju dušu a ty so slzami prosíš Boha o zľutovanie. O spasení iných sa modli ako o svojom vlastnom. Keď toto všetko premeníš na zvyk, dostaneš od Hospoda mnoho duchovných darov, darov Ducha Svätého, Ktorý miluje dušu, ktorá sa snaží nielen o svoju spásu, ale aj o spásu iných. Sám Presvätý Duch chce vždy spasit' každého človeka, ktorý sa Mu sám neprotiví a nemá zatvrdilé srdce (Rim 8, 26).

Keď chceš niekoho zbaviť jeho nedostatkov, nemysli na to, že ho napraviš svojpomocne, no „uvrni bremeno

na Hospodina“ (Ž 54, 23) a pomodli sa k Nemu, aby On sám osvietil rozum i srdce človeka, ktorého chceš napraviť. Keď Boh uvidí, že tvoja modlitba dýcha láskou a vychádza z celého tvojho srdca, určite splní tvoje želanie a skoro uvidíš premenu toho, za koho sa modlíš (Ž 76, 11).

Modli sa za každého, aj za svojho nepriateľa. Keď vidíš brata hrdého a spurného, správajúceho sa hrdo k tebe i druhým, pomodli sa zaňho, aby Boh osvietil jeho um a zohrial jeho srdce ohňom svojej blahodati. Hovor: „Hospodi, služobníka tvojho, padnúceho do diabolskej hrdosti, nauč krotkosti a pokory a odožeň od neho tmú a bremeno satanskej hrdosti!“ Keď vidíš mamonára a lakomého, povedz: „Hospodi! Poklad náš neporušený a bohatstvo neoceniteľné! Daruj služobníkovi Tvojmu, stvorenému na Tvoj obraz a podobu, poznať klam bohatstva a všetkého pozemského! Pretože Ty jediný si bohatstvo, pokoj a radosť naša!“ A keď vidíš opitého, hovor srdcom: „Hospodi, vzhliadni milostivo na služobníka Tvojho, oklamaného lesťou telesného potešenia, daj mu poznať slasť zdržanlivosti i pôstu a prameniach z neho plodov Svätého Ducha“ a Hospodin vypočuje tvoju modlitbu.

*Podľa knihy
sv. Jána Kronštadtského – O modlitbe*

spracoval bohoslovec Michal

Úsmev na svitaní

Bol v útulku pre malomocných na jednom ostrove v Tichom oceáne. Strach a hrôza. Chodiace mŕtvolky, zúfalstvo, zúrivosť, rany a hrôzostrašne znetvorení ľudia.

A predsa, uprostred tejto spúšte si jeden chorý stavec zachoval prekvapujúco žiarivé a usmievavé oči. Telesne trpel rovnako ako jeho nešťastní spoločníci, ale húževnato sa držal života. Nijaké zúfalstvo, ale láskyplný prístup k iným.

Tento zázrak života v pekle malomocenstva vzbudil Follereauovu zvedavosť. Nevedel si to vysvetliť. Čo dodáva tomuto starcovi postihnutému takouto chorobou silu žiť?

Nenápadne ho sledoval. Zistil, že starček sa vždy na svitaní privlečie k ohrade útulku presne na to isté miesto.

Posadí sa a čaká.

Nie na východ slnka, ani na nádherné svitanie na brehu Tichého oceána.

Čaká, kým sa na druhej strane ohrady neobjaví žena v jeho veku, s tvárou plnou jemných vrások a očami vyžarujúcimi nehu.

Žena neprehovorila. Vyslala len tiché diskkrétne posolstvo: úsmev. Muž sa pri tom úsmeve rozžiariť a odpovedal naň tiež úsmevom.

Nemý rozhovor trval niekoľko chvíľ. Potom sa stavec zdvihol a odtackal sa k barakom. Tak to bolo každé ráno. Akýsi druh každodenného zdieľania, prijímania spoločenstva. Malomocný prežíval každý nový deň, vyživovaný a posilnený týmto úsmevom a s úsmevom tej ženskej tváre vydržal až do nového stretnutia.

Keď sa ho Follereau na to opýtal, malomocný mu povedal:

„Je to moja žena.“ Po chvíľke ticha dodal: „Skôr, ako som sa dostal sem, tajne sa o mňa starala a liečila ma všetkým, čo sa jej podarilo zohnať. Jeden čarodejník jej dal akúsi mastičku. Každý deň mi ňou natrela celú tvár okrem malého miesta, na ktoré ma pobožkala... To všetko však bolo zbytočné. Potom ma chytili a priviezli sem. Ale ona ma našla. Každý deň viem, iba vďaka nej, že ešte žijem. A žijem rád jedine pre ňu.“

Dnes ráno sa na Teba určite niekto usmial, aj keď si to nezbadal. A určite dnes niekto čaká na tvoj úsmev.

Ak vojdeš do chrámu a otvoríš dušu tichu, zistíš, že Boh je ten prvý, kto ťa prijíma s úsmevom.

*pripravila Zuzana Repková
prezaté z knihy: BRUNO FERRERO - Štyridsať príbehov z púšte*

Žiarivá hviezda Walesu

Približne šesťsto rokov po smrti Isusa Christa sa v Írsku narodila princezná Melankel. Žila vo veľkom hrade so svojimi rodičmi a množstvom služobníctva.

Malá Melankel žiarila ako hviezdička a všetci ju milovali. Melankel milovala svojich rodičov, bola veľmi poslušná a poslúchala nielen ich, ale aj svojich učiteľov. V škole rýchlo napredovala. Od ostatných detí sa odlišovala svojou nesmiernou radosťou, veľkou úctou a hlavne obrovskou dobrotou a láskavosťou. Všade kadiaľ prešla, ostávala spokojnosť a radosť. Každému s ochotou pomáhala a pre všetkých mala milé slovo.

No zo všetkých mal malú Melankel najradšej Boh. Ten, ktorý stvoril celý svet, všetky lesy, rieky, kvety, zvieratá a samozrejme človeka. Jemu nežná Melankel túžila odovzdať svoj život.

Malá princezná sa rozhodla zanechať všetko bohatstvo, slávu a úcty, ktoré sa jej vzdávali v paláci jej kráľovského otca. Odišla do západnej Británie, časti Wales. Tam v lese, v malej jaskynke, začala svoj duchovný boj. S prácou a modlitbou na perách tam prežila celých pätnásť rokov.

Tento jej svätý spôsob života spôsobil, že zvieratá a vtáky lesa sa bez strachu približovali k jej jaskynke. Ona sa o nich starala s obrovskou láskou. Aj v krutej zime sa s nimi delila o posledné jedlo.

V jeden deň sa istý princ vybral do lesa na lov aj so svojimi loveckými psami. Zatúlal sa na miesta, kde si spokojne žila Melankel. Ako tak lovil, zbadal zajaca, ktorého chcel chytiť. Ale zdesený zajac mu ušiel na miesto, kde sa svätá často modlila. Nevinné zvieratko splasene behalo, až sa nakoniec ukrylo pod rúcho Melankel. Ale princ sa nevzdával a rozkázal svojim psom, aby zajka našli. No oni neposlúchli svojho pána a poslušne sa zastavili pred svätou. Lovec zobral loveckú trúbku s tým, že sa mu podarí psom vyprovokovať k splneniu jeho príkazu. Ale trúbka nevydala žiaden zvuk.

S veľkým údivom sa princ priblížil k Melankel a opýtal sa: „Kto si, že sa nebojíš bývať sama v lese? Vieš, že miesto, kde žiješ, patrí mne? A čo si urobila mojim psom, že sa nevedia pohnúť?“ Vtedy mu Melankel začala rozprávať o Stvoriteľovi celého sveta,

Ktorý ochraňuje slabých a bezmocných ako bol aj ten malý zajko. Rozpovedala mu o svojej veľkej túžbe priblížiť sa aj iných k Christovi, pretože v tej dobe poznalo Jediného Boha v Európe a Británii veľmi málo ľudí.

Princ, plný dojatia a údivu nad jej vierou a plamennou horlivosťou, jej povedal: „Dávam ti toto miesto, aby si tu vybudovala Boží chrám. Nech tu prichádzajú ľudia a ty ich uč o Christovi.“

Tak sa
aj stalo
a za

krátky čas tam vyrástol chrám a monastier. Neustála práca a modlitba mníchov odháňala z lesa zlo a strach. Kvôli modlitbám Melankel a jej svätému spôsobu života prichádzalo stále viac a viac ľudí. Aj oni túžili zasvätiť svoj život Bohu a spoločne sa učili vzájomnej láske, láske k prírode a zvieratkám. Aj samé zvieratká a vtáci sa cítili pri monastieri bezpečne. Ešte pred svitaním začali prví vtáci svojím spevom oslavovať Stvoriteľa,

aj potom mnísi so slovami: „Sláva Bohu, Ktorý je na nebesiach, dáva pokoj na zemi a radosť ľuďom.“

K večeru zas začali štebotať lastovičky, ktoré sa týmto spôsobom lúčili s dňom. Hneď nato spievali mnísi: „Nech moja popoludňajšia modlitba stúpa k Tebe, Hospodine, jemne ako kadidlo.“ Všetci a všetko v monastieri ďakovalo a oslavovalo Boha a modlilo sa za celý svet. Táto bohumilá modlitba stúpala až k trónu nášho Stvoriteľa, kde sa spájala so spevom anjelov.

V monastieri svätej Melankel nachádzalo úkryt veľa zajacov, tak ako onen zajko, ktorého svätá zachránila pred smrťou.

Je ozaj neskutočné, že plaché zvieratá sa bez strachu pohybovali medzi mníchmi. U Melankel sa prejavovala neobyčajná láska. Všade, kam išla, zvieratá ju vždy nasledovali, preto dostali od ľudí meno Melankeline ovečky.

Okolití ľudia sa dozvedeli o tomto pozemskom raji. Prichádzali, aby uvideli tvár niekdajšej princeznej Melankel a aby si vypočuli jej láskavé slová. Aby načerpali duchovnú silu a posilnení sa vracali do svojich domovov.

Svätá Melankel prežila v monastieri tridsaťsedem rokov. Keď prišla hodina jej odchodu z pozemského sveta, zhromaždilo sa okolo nej plno mníchov a laikov. Prišli všetci,

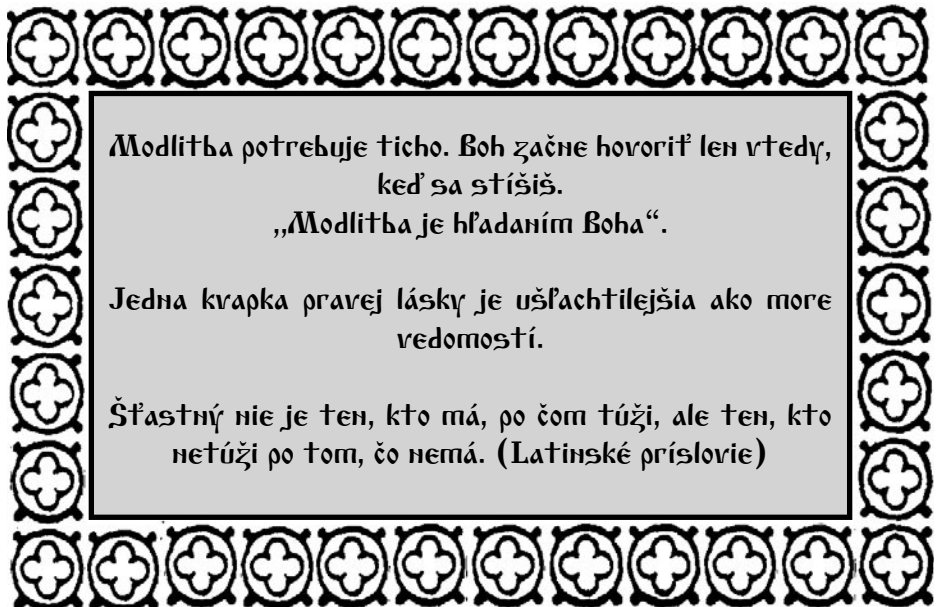
ktorých poznala a ktorým bola duchovnou matkou. Aj všetky zvieratká a vtáci lesa obkolesili monastier, aby sa s ňou rozlúčili.

Pravoslávna Cirkev oslavuje svätú Melankel 31. januára. Na mieste, kde žila svätá, sa dnes nachádza jej zasvätený chrám. Prichádza tu veľa pútnikov, aby sa poklonili tomuto svätému miestu. Z úcty k svätej Melankel sa do dnešných dní v tejto oblasti Walesu nechytajú zajace, ktoré ona verne chránila.

Literatúra:

Ἱερά Χρυσοπηγῆς Μονή. Σταλαγματιές τῆς ἁγάπης τοῦ Θεοῦ. Χανιά: Ἱερά Μονή Χρυσοπηγῆς, 2006. ISBN 978-960-87617-2-8

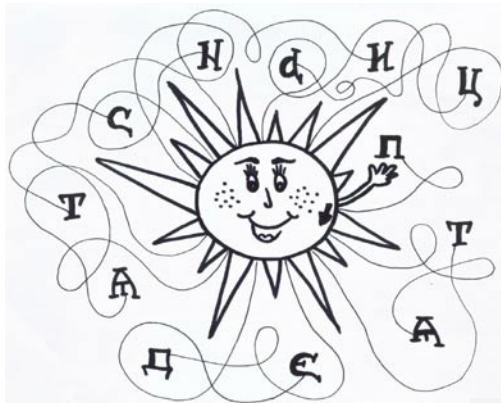
Mgr. Katarína Krušková

Christos voskrese!

Máme tu, milí Istinkáči, krásne popaschálne obdobie. Vaši kamaráti Istinkáčik s Istinkou Vám v tomto čísle pripravili nové úlohy, ktoré pri vašej šikovnosti istotne nebudú len tak nečinne ležať bokom. Ak sa pustíte do ich riešenia a pošlete nám odpovede do našej redakcie na vám už dobre známu adresu:

Istina
Bayerova 8
Prešov
080 01

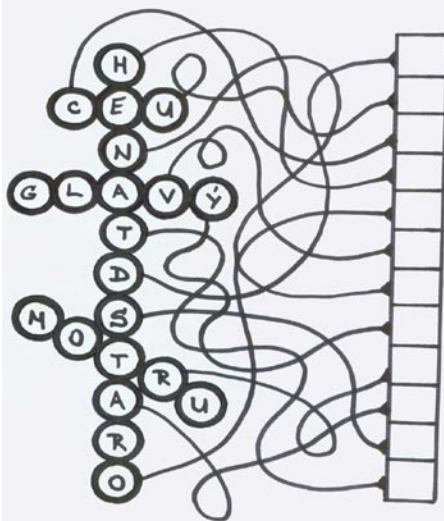

Nenáročnou úlohou bude istotne pre vás pospájať líčce slniečka so správnymi písmenkami. Šípka a aj ruka slniečka ukazuje, ktorým písmenkom máte začať a potom pospájajte písmenka líčov a zistíte čo nám slniečko ukazuje.

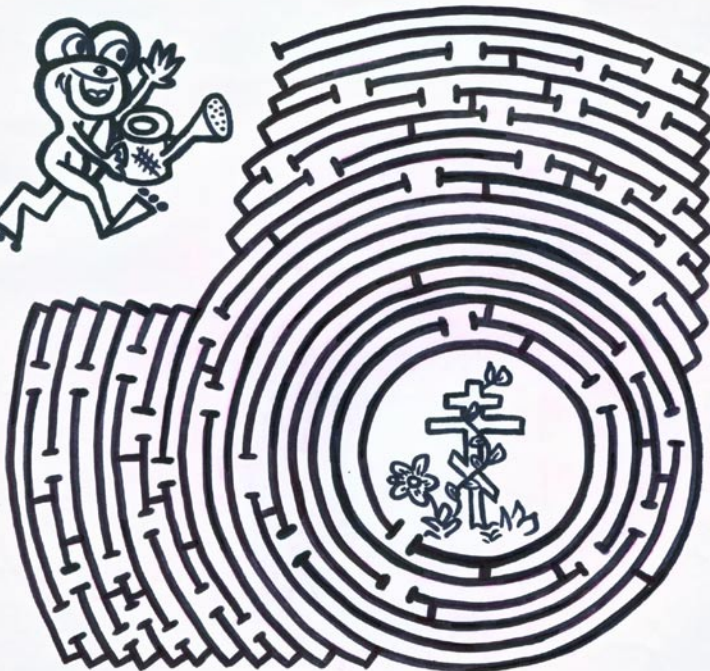
Tento pravoslávny krížik je pospájaný z písmen.

Riešenie tejto úlohy nájdete v tejto tajničke.

Stačí len, ak správne dosadíte písmenka.

Viete, čo sa skrýva v ďalšej úlohe? Správnu odpoveď dostanete, ak sa budete riadiť nasledujúcimi znakmi a k jednotlivým značkám priradíte to správne písmenko. Tak aké je znenie tejto úlohy?

Malá žabka sa ponáhľala popolievať kvety, ktoré rastú pri kríži. Pomôžte jej nájsť správnu cestu, ktorou sa dostane do cieľa.

Výhercovia, ktorí získavajú aj príbeh o svätom Gerasimovi:

Peter Feckanič zo Spišskej Novej Vsi, Rastislav Babej z Krajnej Bystrej, Jana Zachardablová z Kurova, sestry Štefanovové zo Spišskej Novej Vsi, Jana Andrejková z Pozdišoviec, sestry Zakuciové zo Závadky, Sofia Sodivarová z Brusnice, Dorothea Ignaciková zo Zvolena, Miško Šoltis z Gerlachova, Beáta Savčáková z Brusnice.

Úlohy pre vás pripravila Ad'ka Gmotričová

*„Chcete byť úspešní? Musíte byť
drzí, arogantní a sebeckí“ .*

(John Enore)

Keď sme objavili na internete tento výrok, chvíľu sme naň neveriacky pozerali. Keď sme však nad tým čoraz viac premýšľali, s hrôzou sme si uvedomili, že týmto pravidlom sa akosi neveriteľne riadi čoraz viac ľudí.

Mnohí moderní kresťania zo svojej Biblie vyškrtli verš: „Podobne aj vy, mladší, buďte poddaní starším a všetci sa zaodejte do pokory, jedni voči druhým, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“ (1 Pt 5, 5).

Niektorí si ho tam však „nechali“ a usilujú sa podľa neho žiť. Istý mladý muž zistil svoje stanovisko k Bohu, zamyslel sa nad sebou, o čom hovorí aj jeho nasledujúca modlitba:

Otče, chcem sa priznať k svojej pýche.

Otče, nie som schopný byť pokorným.

Otče, Ty vieš, že napriek tomu túžim, aby sa obraz Tvojho Syna zrkadlil

vo mne, ale pýcha ma zožiera ako zákerhá rakovina.

Otče, vyznávam Ti svoju pýchu.

Vyznávam, že som zlodej, ktorý kradne Tvoju slávu, pretože chce byť prvý a stredom všetkého.

Vyznávam, že chcem nielen vedieť viac ako ostatní, ale chcem mať aj viac ako ostatní.

Vyznávam, že chcem byť schopnejší ako ostatní, ale nie preto, aby som im pomáhal, ale aby som nad nimi panoval.

Otče, pokorne prosím o pokoru.

Už nechcem vládnuť nad inými. - Ty ma ovládni.

Už sa nechcem rozťahovať. - Ty ma objím a pevne drž, aby som sa navždy stratil v Tvojom náručí.

*Prevzaté a upravené
z Denníka mladých, r. 2006*

pripravila Andrea Gmotričová

Spolu so starcom Porfýrijom žil v monastieri aj istý profesor teológie. Počas dlhých dní a nocí viedli títo dvaja múdri muži spoločné rozhovory na rozličné témy. Keď sa studnica tém o živote, smrti, láske či šťastí vyprázdnila, mladý profesor sa starca Porfýrija spýtal, či existuje Boh. Po zaujímavom rozhovore dospeli k záveru, že Boh naozaj existuje.

„Všetko to, čo si povedal je správne a obaja veríme, že Boh existuje,“ povedal profesor a pokračoval, „prosím ťa, sľúb mi, že keď zomrieš skôr ako ja, prídeš ku mne a povieš mi, či Boh

s k u t o č n e
j e!“ „Prečo
b y s o m
m a l
z o m r i e ť
s k ô r
a k o
t y?“,

spýtal sa starac. „Je to prirodzené, si omnoho starší než ja,“ odpovedal profesor. V tej chvíli bol otec Porfýrij obdarený Božou Blahodaťou a uvidel, že mladý teológ zomrie predsa len skôr než on. Dohodli sa teda, že ten, kto zomrie skôr, príde tomu druhému povedať, či Boh skutočne existuje. Neprešlo veľa času a profesor odišiel žiť do mesta. Neuplynul ani rok, keď v predvečer sviatku zavítal do príbytku otca Porfýrija akýsi dedinčan a oznámil mu, že profesor zomrel.

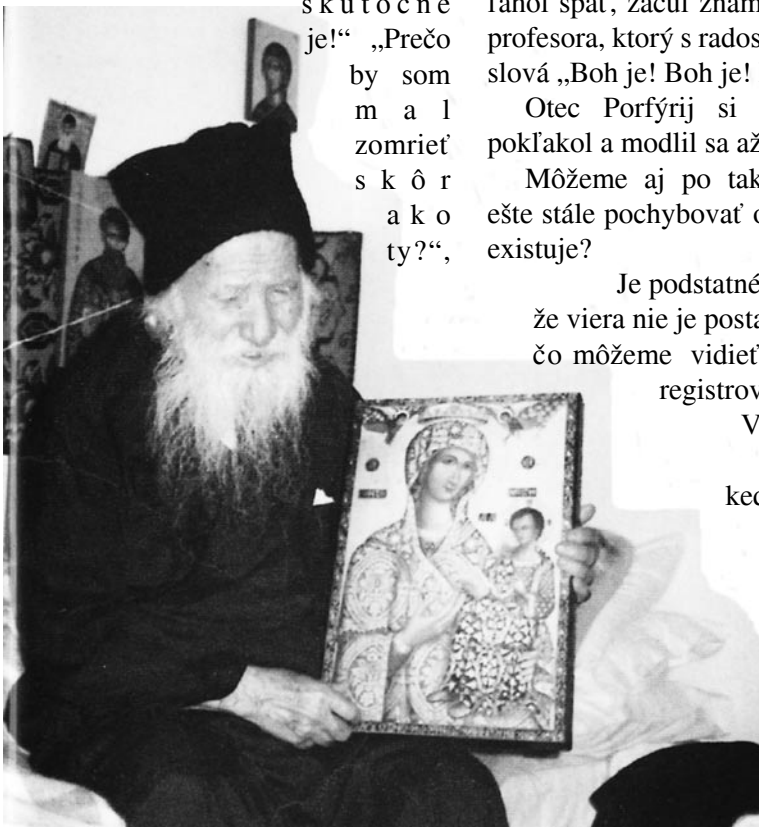
Keď si starac večer po modlitbe ľahol spať, začul známy hlas – hlas profesora, ktorý s radosťou opakoval slová „Boh je! Boh je! Boh je!“

Otec Porfýrij si so strachom pokľakol a modlil sa až do rána.

Môžeme aj po takejto udalosti ešte stále pochybovať o tom, či Boh existuje?

Je podstatné uvedomiť si, že viera nie je postavená na tom, čo môžeme vidieť, cítiť alebo registrovať zmyslami.

Viera je o tom, že veríme, aj keď nevidíme...

*Patrik
Palasiewicz*

Biely syr – Tofu v pôste

100 g biely syr tofu
kiwi
banán
pomaranč
ananášový kompót
džem alebo med
vanilkový cukor

Tofu nastrúhať na strúhadle na jablká alebo aj iné, narežeme kiwi a banán na kolieska, pomaranč na kúsky, k tomu pridáme ananášový kompót, môžeme dať do všetkého ovocia kúsky po trocha, alebo dva druhy ovocia skombinovať napr. jablko plus banán a podobne. Ochutíme džemom, medom alebo iba vanilkovým cukrom, každý ako to má rád nech si to namieša a podávame chladené, ak nie je pôst pridáme si do pripravenej zmesi jeden veľký ochutený jogurt aj trošku sekaných alebo mletých orechov alebo musli. Je to dobrá pochúťka.

Udené Tofu

cibuľa
šampiňóny
hubové korenie
hubové magi
údené tofu
ryža

Na oleji orestujeme jednu väčšiu cibuľu do zlata k nej nadrobno narezané šampiňóny, ktoré udusíme do mäkka, potom pridáme trošku hubového korenia a dve kocky hubového magi, spolu dusíme až kým nemá tú správnu chuť, nakoniec pridáme na drobné kocky pokrúpané údené tofu a ešte dve minúty dusíme. Uvaríme si v sáčkoch ryžu aspoň 3 - 4, potom uvarenú ryžu so šampiňónmi, tofu premiešame, môžeme ešte dokoreniť podľa chuti a podávame so zeleninovým šalátom, cviklou alebo kyslou uhorkou alebo čalamádou. Túto zmes môžeme použiť na plnenie kapustových listov, tzv. holubky, s omáčkou alebo pečené v rúre. Dobrú chuť!

pripravila matuška Mária

Zázrak v dedine Vysoké

Tento neobyčajný zázrak sa stal v roku 1896 v dedine Vysoké v Rusku. Tam, v tomto roku, prišiel raz na návštevu biskup. Bol to veľmi starostlivý biskup a zaujímal sa o život ľudí na farnostiach. Vstal veľmi skoro a ešte pred samotnými bohoslužbami, sa stihol poprechádzať po cirkevnej záhrade.

Po odslúžení bohoslužieb šiel biskup spolu s veriacimi na sviatočný obed. Atmosféra pri obede bola veľmi príjemná a biskup začal rozprávať o raňajšej prechádzke, na ktorej ho zaujala susediaca záhrada. Opýtal sa komu patrí. „Tá patrí nášmu starostovi,“ zvolali a ukázali na váženého človeka sediaceho neďaleko biskupa. „Dovoľ mi vладыko, pri tejto príležitosti, ako starému včelárovi darovať ti môj med,“ odvetil v tej chvíli starosta. „Ďakujem ti! Myslím, že mi tvoj med padne na úžitok. Koľko máš tých úľov, že máš medu aj na rozdávanie?“ Opýtal sa so zvedavosťou biskup. „Tak okolo sto. Ale v jednom som med nemal, aj napriek tomu, že je plný včiel.“ Odpovedal starosta. „Ako to? Tomu nerozumiem?“, zaujímal sa biskup. „Ach, to je zvláštny príbeh. Ale keď ti ho rozpoviem, aj ty sám uvidíš, že ide o Božie znamenie.“ Povedal starosta. „Tak sa neboj a hovor,“ posúril ho biskup. „Ako som hovoril,“ začal starosta, „som starý včelár. Už môj otec mal úle, aj keď ich bolo zo začiatku iba päť. No vždy sme mali včely a med iba pre vlastnú potrebu. Keď sa nám med zvýšil, s láskou sme ho darovali iným. Aj toho roku nám Boh

požehnal a mali sme úle plné medu, okrem toho jedného.

Tento príbeh začal pred sviatkom svätých apoštolov Petra a Pavla. Vtedy k nám prišiel na pár dni môj synovec Nikolaj. Ešte v detstve si veľmi dobre rozumel s mojimi synmi. Ale medzi tým Nikolaj ako sedemnásť ročný odišiel na štúdium do Moskvy. Takto si to prial môj brat a jeho otec. No Nikolajovi sa toto štúdium nepáčilo a veľmi trápil svojho otca, ktorý napokon zomrel. Tak Nikolaj ostal najstarší v rodine a po čase sa z Moskvy vrátil domov. Keď sme ho po tomto čase uvideli, nespoznali sme ho.

Zo zdravo vyzerajúceho chlapca sa zrazu zmenil na chudého, bledého a strápeného človeka. Jeho reč bola čudná až nezrozumiteľná. Moji synovia sa s ním zo začiatku rozprávali, ale potom mi povedali, že ich Nikolaj odhovára od chrámu a úcty k ikonám. Tak,

aby som mu pomohol, začal som mu dohovárať. Ale aj tak bola jeho reč veľmi čudná. Hovoril, že pôjde na spoveď aj

na Sväté Príjmanie, ale neprehtne Ho. Naopak ešte uvidíme, čo s ním vykoná! Vtedy som sa veľmi preľakol a chcel som to vyrozprávať nášmu duchovnému otcovi Ivanovi. Ale Nikolaj sa začal obhajovať, že to nemyslel vážne. Ja som mu uveril, ale aj tak svoje slová splnil.

Na sviatok svätých apoštolov Petra a Pavla pristúpil k Svätej Eucharistii, ale hneď nato vyšiel z chrámu a na lúke Sväté Dary vyplul do trávy. To uvidel aj môj syn, ktorý tam rýchlo pribehol a starostlivo Sväté Dary pozberal na lístok. Tak ich preniesol do neďalekého úľa, kam ich uložil.

Ako ich ukladal, ani jedna včela sa ho nedotkla.“ „Čo si ty oťče Ivan urobil?“ zastavil starosta biskup. „Nato, ako som sa to dozvedel, prikázal som im, aby o tom nikomu nerozprávali,“ odpovedal duchovník. „Dobre si urobil, ale čo si urobil s tým nešťastníkom Nikolajom?“ opýtal sa biskup. „Nestihol som vykonať nič, pretože skoro zomrel. Raz, keď išiel hasiť oheň na dome od blesku, spadla našho strecha a zabila ho.“ Odvetil otec Ivan. Biskup pokrútil hlavou, trochu popremýšľal, až sa obrátil k starostovi a opýtal sa ho: „Azda nie sú Sväté Dary ešte stále v úli, a práve v tom, v ktorom nemáš med?“ „Áno, myslím, že tam ešte stále sú,“ odpovedal starosta. „No tak to je najvyšší čas, aby sme ich preniesli tam kam patria,“ povedal rozhodne biskup. „Hneď zajtra sa po bohoslužbách vyberieme krestným

chodom po Sväté Dary, ktoré preniesieme na svätý prestol.“ Prikázal biskup.

Deň bol naozaj krásny. Všetci boli pripravení na prenos Svätých Darov do chrámu. Každý niečo niesol. Biskup čašu a ostatní veriaci rypidy, kríže, ikony a zástavy. Bolo to naozaj ako na veľký sviatok. Dorazili k úľu, poklonili sa a s úctou otvorili úľ. V tom z úľa vyletel roj včiel, ktoré nad hlavami prítomných urobili kríž. Potom sa protodiakon naklonil nad úľ a s bázňou začal vyberať čosi, čo bolo väčšie ako čiastočka z Eucharistie. Nepotreboval nato ani lyžičku. Sväté Dary boli v pôvodnom stave a boli krásne obalené bielym voskom v tvare malej časovne (chrám). Všetci, ako aj biskup, boli úplne rozcitlivení a unesení týmto zázrakom. Dary začali všetci bozkať a s úctou preniesli do chrámu. Včely ich v tvare kríža doprevádzali až k dverám chrámu, kde sa potom rozleteli.

Táto čiastočka z Eucharistie sa dodnes nachádza v chráme v dedine Vysoké a slúži ako dôkaz Božieho zázraku. Koľko rôznych zázrakov sa deje v prírode a my im nerozumieme? Porozumieť im môžeme, ak budeme mať čisté srdce a veriacu dušu.

Literatúra: ĎAČENKO G.: DUCHOVNIJE POSIVY. KYJEV, 1991.

*pripravila
Mgr. Katarína Krušková*

Dňa 9. mája naša mládežníčka Darinka Piterová-Bučková a Radko Oleár prijali sv. Tajinu manželstva v pravoslávnom chráme v Gerlachove. Chceli by sme im zaželať veľa Božej blahodate, veľa Christovej lásky a trpezlivosti na spoločnej ceste. Nech im milostivý Boh pomáha a ochraňuje ich v zdraví a pokore na mnoha i blaha lita.

BPM- SYNDESMOS

„Vaša ozdoba (ženy) nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, preobliekanie šiat, ale človek skrytý v srdci a čo je neporušiteľné: tichý a pokojný duch: to je vzácné pred Bohom. Tak sa kedysi ozdobovali aj sväté ženy, ktoré dúfali v Boha... Rovnako aj vy, muži, žite s nimi vo vedomí, že sú slabšou ženskou nádobou a preukazujte im úctu ako spoludedičkám blahodate života, aby vám nič neprekážalo v modlitbách.“

(1Pt 3, 3 - 5; 7 - 8)

Pamiatka na otca Sávu

Dňa 13. marca sa v Ladomirovej, na mieste bývalého monastiera zasväteného svätému Jovovi Počajevskému, uskutočnilo duchovné stretnutie. V monastieri kedysi žili monasi (mnási), ktorí tu prišli z Počajevskej Lavry. Duchovné stretnutie sa uskutočnilo na počesť zosnutia jedného z bratov tohto monastiera – otca archimandritu Sávu, ktorý tu istý čas žil a pôsobil. Bol jedným z tých, ktorí tu ostali aj po odchode monachov do Jordanvillu.

Stretnutie sa začalo slúžením akafistu ku strastiam Christovým, a potom sme sa oboznámili so životom otca Sávu. Priblížil nám ho otec Pavol Kačmár. Mali sme možnosť vypočuť si nahrávku v ktorej si obyvatelia Ladomírovej spomínali na otca Sávu.

Potom sa slúžil parastas a panychída na hrobe otca Sávu. V závere panychídy bolo pomazávanie olejom, ktorý je uložený nad jeho hrobom. Bohoslužieb sa zúčastnili títo kňazi: otec Pavol Kačmár, otec Marián Derco, otec archimandrita Serafim z nášho seminára a otec Andrej Gont. Nasledoval večerný program a po ňom sa konali večerné modlitby. Po ich skončení sa skupinka mládežníkov vydala naspäť do chrámu, kde sa slúžil akafist k svätému Jovovi Počajevskému v komornej atmosfére pri sviečkach, čo ešte väčšmi umocňovalo duchovnú atmosféru.

Duchovného stretnutia sa zúčastnilo veľa mladých ľudí. Toto miesto však potrebuje ešte oveľa vyššiu návštevnosť mladých a bolo by dobré, ak by sa takáto akcia konala pravidelne každý rok a stala sa samozrejmosťou

a zaujala stále miesto medzi akciami, ktoré organizuje BPM. Počas tohto duchovného stretnutia vládla príjemná duchovná atmosféra, zároveň však aj smútok, že na takom významnom mieste nestojí monastier. Mnohých z nás mrzelo, že duchovnosť, ktorá tu vládne, môže postupne vyhasnúť kvôli našej nevedomosti a nezájmu o vzácne cennosti, ktoré tu máme. Medzi tieto cennosti patria ja dve osobnosti, ktoré viedli svätý život a oddali ho Bohu – otec Sáva (Struve) a otec Ignatij (Čokina). Nezabúdajme na nich, ale modlime sa za to, aby boli kanonizovaní.

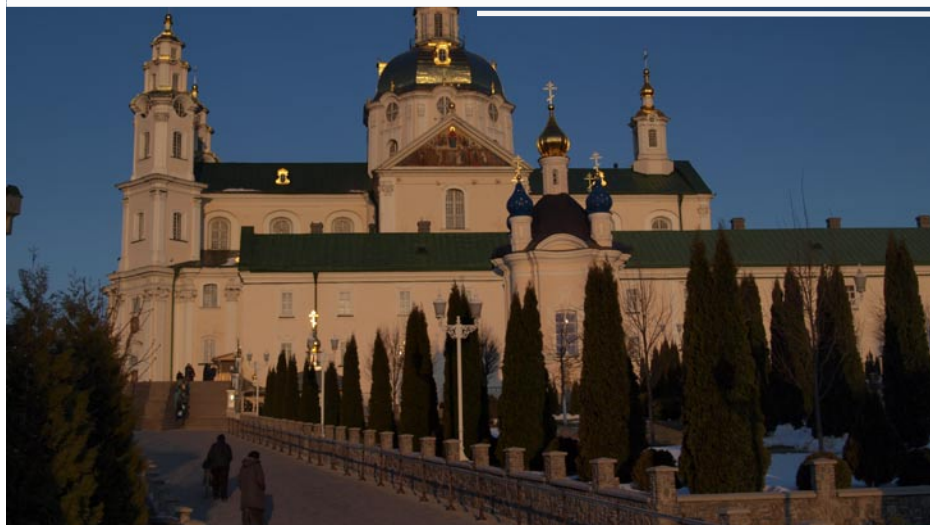
K tomuto miestu, konkrétne k osobnosti otca Sávu, sa viaže jeden príbeh. Otec Sáva mal problémy s istou maliarkou, ktorá reštaurovala ikony. Táto žena mu nadávala a urážala ho. Boh to však zariadil tak, že keď sa snažila maľovať, nedarilo sa jej. Až po modlitbe pri jeho hrobe a prosbe o odpustení sa jej začalo znovu dariť. To je dôkazom toho, že otec Sáva sa na nás pozerá z neba a v prítomnosti Boha sa modlí za naše hriešne duše. Pomodlime sa za otca Sávu i za otca Ignatija, aby Boh odkryl ich svätosť, aby sme aj my mali svojich svätých a aby ich mošči (ostatky) boli uložené v našich chrámoch. Modlime sa za nich, pretože je málo takých ľudí, ktorí zasvätia svoj život Bohu.

Počas stretnutia sa o stravu a ubytovanie mládežníkov starali mládežníci a bohoslovci z Ladomirovej. Vynaložili námahu, aby sme sa u nich cítili ako doma, za čo im ďakujeme. Ďakujeme aj všetkým prítomným za ich účasť a za spoločnú modlitbu, za čas, ktorý sme spolu strávili a za chvíle strávené v Bohu a pre Boha.

Prepodobnyji otcy naši Sáva i Ignatije, molite Boha o nas hrišnych.

bohoslovec Patrik

Ukrajina je nádherná krajina, ktorá v sebe ukrýva mnoho pokladov. Jedným z mnohých pokladov je Sväto-Uspenská Počajevská Lavra. Toto prekrásne miesto sme si vybrali za hlavný cieľ našej cesty. Najprv sme však navštívili mesto Luck, kde sme sa stretli so študentmi pravoslávneho kňazského seminára. Boli sme veľmi prekvapení, s akou úctou a ústretovosťou nás prijali medzi seba. Na naše veľké prekvapenie sme mali možnosť spoznať vladyku Nifonta, a taktiež život ich eparchie. Po krátkej diskusii bola možnosť na otázky, ktoré nám vladyka zodpovedal. Okrem iného nás študenti prekvapili krátkou, ale zato veľmi zaujímavou exkurziou pamätihodnostiam ich mesta. Po krátkom pobyte v ich seminári sme si to namierili do cieľa našej cesty, do Počajevskej Lavry. Prvé naše kroky viedli do Uspenského chrámu, kde bola tlačienica ľudí bažiacich po modlitbách a duchovnom rozjímaní.

Šum ľudí, sviečky, nádherný ikonopis a ešte krajší anjelský spev monašského zboru sa zapísali do našich srdc. V samotnej lavre sa “ukrývajú” čudotvorné ikony, stopa Matky Božej a v krypte pod chrámom sú uložené netlinné ostatky (mošči) Amfilochija a Jova Počajevských. Bolo pre nás nesmiernym duchovným zážitkom pobožkať, pokloniť sa týmto svätým ikonám a moščiam. Nasledujúci deň sme sa vydali k istočniku (prameňu) svätej Anny, kde nás čakal studený kúpeľ v 5 stupňovej vode. Čakal nás ešte výstup na Božiu horu, ktorý bol trochu náročný, ale stál za tú námahu. Cestou do Počajeva sme mali zastávku v skýte Svätého Ducha, kde sme mali možnosť pokloniť sa moščiam mnohých svätých Ukrajiny a Ruska. No neboli to len mošči, ale aj ikona svätých, ktorá roní slzy. Sláva Bohu za možnosť, ktorú nám hriešnym doprial. A tiež ďakujeme duchovným, ktorí nám túto púť pripravili.

Euboš Omaska

Milé deti,

*Bratstvo pravoslávnej mládeže, skupina Prešov, PCO Poprad
a PCO Slovinky*

Vás pozývajú na

LETNÝ TÁBOR

*ktorý sa uskutoční v dňoch 02. 08. – 09. 08. 2009
v Škole v prírode Liptovská Porúbka (okr. Liptovský Mikuláš)*

Účastnícky poplatok je 65 Eur

*V cene je zahrnutá strava, ubytovanie a cestovné
Čaká na Vás týždeň hier, výletov a prekvapení*

Všetci sa na vás veľmi tešíme

Bližšie informácie u hlavného vedúceho tábora:

Juliána Kuzanová

Volgogradská 12

080 01 Prešov

Teľ.: 0907 444 037

*Samozrejme, pozývame aj mládežníkov, ktorí chcú prežiť pekný týždeň
v spoločnosti detí a mládeže v krásnom prostredí.*

Nahlásiť sa môžete u hlavnej vedúcej tábora.